

TÂM TÌNH CẢM TẠ TRI ÂN DÂNG LÊN THIÊN CHÚA

Cha Frédéric Desquilbert 52 tuổi thuộc giáo phận Meaux ở miền Bắc nước Pháp. Xin nhường lời cho Cha nói về con đường tiến đến thiên chức linh mục.

"Ơn gọi của con là chuyện của THIÊN CHÚA": đó là dòng chữ khuyến khích Đức Cha *Guy Gaucher* viết gởi cho tôi vào tháng 6 năm 1987 khi ngài bị ngăn trở không thể đến chủ sự Lễ truyền chức linh mục cho tôi. Cùng với dòng chữ ngắn Đức Cha cũng âu yếm gởi đến tôi phép lành hiền phụ của ngài. Khi viết như thế hẳn Đức Cha muốn nhắc nhở tôi tin tưởng phó thác cho tương lai. Nhưng đối với tôi, giờ đây kiểm chứng lại, tôi thấy câu nói có giá trị cho suốt cuộc đời tôi. Thật thế, tôi là trai út trong số 4 anh em trai. Tôi lớn lên trong một gia đình Công

Giáo nhưng không đạo đức cho lắm.

Năm lên 8 tuổi tôi đã gia nhập phong trào Hướng Đạo. Hướng Đạo cho tôi cơ hội bơi lội trong dòng đời hạnh phúc với cuộc sống liên đới với người khác, với các sinh hoạt vui tươi tập thể và học hỏi tinh thần trách nhiệm.

Năm lên 9 tuổi, vào một ngày đang chơi đùa thỏa thích ở nhà, bỗng một tư tưởng loé lên trong đầu tôi như một cú sét đánh: **"Và nếu mình chỉ sống cho THIÊN CHÚA thôi?"** Phản ứng đầu tiên thật tuyệt vời, nhưng rồi sợ hãi và ích kỷ nổi lên trấn át khiến tôi tự nhủ: *"Nhưng như thế có nghĩa là mình không thể làm điều mình muốn!"* Ý tưởng chợt đến rồi chợt đi trong đầu óc một cậu bé. Tôi lại tiếp tục các trò chơi. Bẵng đi một thời gian thật dài không để lại dấu vết nào của cuộc gặp gỡ nhiệm màu ấy. Mãi đến 30 năm sau kỷ niệm mới hiện về trong trí nhớ.

Tuổi thơ của tôi ở đúng vào thời điểm 1968, một thời điểm u buồn đen tối của một giới trẻ hỗn loạn. Một chút xiu nữa thì tôi cũng bị cuốn hút vào cơn lốc bão táp khốn cùng ấy! Nhưng, nhưng, "Ơn gọi của tôi là chuyện của THIÊN CHÚA" nên chính Ngài lo liệu hết mọi sự. Phần tôi, tôi chỉ biết dâng lời cảm tạ THIÊN CHÚA!

Năm 1975, tôi chính thức liên hệ với Văn Phòng Tuyên Úy của trường tôi đang học. Tôi như được tưới gội dưới nguồn nước trong lành. Lời Chúa thật sống động. Cha Tuyên Úy trao cho chúng tôi Đức Chúa GIÊSU. Tôi được hồng phúc gặp lại Ngài. Cùng lúc tôi cũng tìm gặp lại chính tôi sau những tháng ngày long bong không hướng đi chính xác. Từ đó tôi theo sát các sinh hoạt thiêng liêng như tham dự Thánh Lễ và các buổi Cầu Thánh Thể hàng tuần. Tôi mở rộng lòng tôi cho Đấng Cứu Thế. Không biết bao nhiêu giọt nước mắt tôi nhỏ ra vào thời kỳ ấy. Tôi đúng là người con trai hoang đàng!

Đầu năm học 1976, Linh Mục Tuyên Úy của trường mời các bạn hữu của ngài. Cuộc gặp gỡ diễn ra nơi một Căn Nhà thật lớn dành cho chúng tôi vào dịp ấy. Nhóm học sinh chúng tôi được bao bọc bởi một nhóm người lớn thật trưởng thành về Đức Tin Công Giáo. Các chứng tá của họ về đời sống trong Chúa Thánh Linh gây một xúc động mạnh trong tâm hồn tôi. Trong giờ giáo lý người ta nói với chúng tôi rằng Đức Chúa GIÊSU đã làm nhiều phép lạ, nhưng người ta không nói rằng Ngài vẫn còn làm phép lạ ngay chính ngày hôm nay đây! Đức Tin của tôi được củng cố và hoàn toàn đổi mới!

Sau một đêm cầu Thánh Thể nơi một căn phòng được biến thành nhà nguyện nhỏ, vị Linh Mục Tuyên Úy thông báo với chúng tôi:

- Cha nghĩ rằng nhiều người trong các con cần ơn tha thứ. Các con có thể đến gặp Cha ngoài vườn!

Thật là chuyện động trời! Tôi bị chấn động mạnh! Nhưng chỉ mấy phút sau, tôi ra vườn gặp Cha Tuyên Úy. Tôi xưng thú mọi lỗi lầm và tiếp nhận Lời Chúa có sức mạnh tái sinh. Đức Chúa GIÊSU KITÔ Phục Sinh chính thức đi vào cuộc đời tôi. Năm ấy tôi 16 tuổi!

Cũng vào chính lúc đó tôi biết là mình sẽ sống cho THIÊN CHÚA. Nhưng nếu có ai nói với tôi rằng tôi sẽ trở thành Linh Mục và là

Linh Mục triều, hẳn tôi sẽ cho rằng đó là chuyện không thể xảy ra! Thế nhưng từ từ sau đó tôi quyết định chọn cuộc đời Linh Mục. Tôi gia nhập chủng viện vào năm 1981 và thụ phong Linh Mục vào năm 1987.

Giờ đây nhìn lại hành trình 25 năm trải qua tôi chỉ biết dâng lời chúc tụng ngợi khen THIÊN CHÚA! Mặc cho những chiếc dằm xóc vào da trong thời xuân trẻ, tôi đã chứng kiến công trình THIÊN CHÚA được hoàn tất. Theo dòng thời gian, tôi thấy sứ vụ của mình được ghi dấu trong các tâm lòng. Niềm hạnh phúc lớn lao của tôi chính là sự trung tín của THIÊN CHÚA. Như thánh Phaolô tôi có thể nói: **"Người đã tín nhiệm mà gọi tôi đến phục vụ Người"** (1Timôthê 1,12). Giữa Đức Chúa GIÊSU KITÔ và tôi giống như có một thỏa hiệp. Tôi mở cho anh chị em tôi các cánh cửa Sự Sống của Người và Người nhận lời họ cầu xin cho tôi, hầu sau cùng tôi được chiếm giữ. Và đây là phương châm của tôi: **"Salvabitur ad ultima - Ai bền chí đến cùng sẽ được cứu thoát"** (Matthêu 24,13).

... **"Tôi tạ ơn Đức GIÊSU KITÔ, Chúa chúng ta, Đấng đã ban sức mạnh cho tôi, vì Người đã tín nhiệm mà gọi tôi đến phục vụ Người. Trước kia, tôi là kẻ nói lộng ngôn, bắt đạo và ngạo ngược, nhưng tôi đã được Người thương xót, vì tôi đã hành động một cách vô ý thức, trong lúc chưa có lòng tin. Đức GIÊSU KITÔ, Chúa chúng ta, đã ban cho tôi đầy tràn ân sủng, cùng với đức tin và đức mến của một kẻ được kết hợp với Người. Đây là lời đáng tin cậy và đáng mọi người đón nhận: Đức KITÔ GIÊSU đã đến thế gian, để cứu những người tội lỗi, mà kẻ đầu tiên là tôi. Sở dĩ tôi được thương xót, là vì Đức GIÊSU KITÔ muốn tỏ bày tất cả lòng đại lượng của Người nơi tôi là kẻ đầu tiên, mà đặt tôi làm gương cho những ai sẽ tin vào Người, để được sống muôn đời. Kính dâng Vua muôn thưở là THIÊN CHÚA bất diệt, vô hình và duy nhất, kính dâng Người danh dự và vinh quang đến muôn thưở muôn đời. Amen"** (1Timôthê 112-17),

("Chemins D'Espérance" Le mensuel du diocèse de Meaux, N. 281, Juin 2010, trang 8)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt